

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 534/2019
28.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Граовац Бранимира, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289, став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Граовац Бранимира, адвоката Арсенија Катанића и Деана Моћића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 63/17 од 26.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 95/19 од 13.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Граовац Бранимира, адвоката Арсенија Катанића и Деана Моћића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 63/17 од 26.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 95/19 од 13.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 63/17 од 26.09.2018. године окривљени Граовац Бранимир оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.06.2016. године до 04.07.2016. године. Према овом окривљеном на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ изречена је мера забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три године рачунајући од дана правноснажности пресуде, стим да се окривљеном време проведено у притвору не урачунава у време трајања ове мере, док је оштећена АА упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени Бранимир Граовац на основу чл. 264. у вези члана 262. и 261 ЗКП који су наведени у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 95/19 од 13.02.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици,

бранилаца окривљеног Граовац Бранимира и пуномоћника оштећених ББ и ВВ и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 63/17 од 26.09.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Граовац Бранимира, адвокати Арсеније Катанић и Деан Моћић због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3 КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи у погледу одлуке о казни, тако што ће применом одредби КЗ о ублажавању казне окривљеном изрећи казну испод законом прописаног минимума.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Граовац Бранимира је неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано се захтевом бранилаца окривљеног указује да је суд одлуком о казни учинио повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. тачка 3) КЗ, јер је као отежавајуће околности ценио околности да је у предметној саобраћајној незгоди изгубио живот ошт. ГГ који је у то време имао 28 година, да су иза ошт. ГГ као оштећени остали његови родитељи и супруга који су исказали заинтересованост за кривично гоњење окривљеног, као и околност да је исти прекршајно кажњаван због прекршаја из области саобраћаја.

Наиме, одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда ове околности, које је суд ценио као отежавајуће на страни окривљеног не представљају околности које чине обележја кривичног дела у питању, при чему, по оцени овога суда, а супротно наводу из захтева бранилаца окривљеног суд као отежавајућу околност није ценио наступелу последицу – смрт пок. ошт. ГГ, већ животну доб истога у моменту наступања последице – године живота, на шта је овлашћен.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда, побијаним пресудама приликом одмеравања казне окривљеног суд је правилно применио одредбу члана 54. КЗ, дакле, није ценио околности које представљају обележја кривичног дела у питању.

Стога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева бранилаца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**